

Art. 5. Przekroczenia powyższego rozporządzenia będą karane na podstawie art. 4 ustawy z dn. 2 lipca 1920 r. o zwalczaniu lichwy wojennej (Dz. Ust. № 67 poz. 449) aresztem do 6 miesięcy i grzywną do 1.000.000 marek lub jedną z tych kar.

Rozporządzenie powyższe obowiązuje z dniem ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej.

Warszawa, dnia 13 września 1920 r.

Minister Aprowizacji:
w z. *St. Śliwiński*

590.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Skarbu

celem wykonania ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 79 poz. 528) o opłacie stemplowej od sprzedaży przedmiotów zbytku.

Na podstawie art. 24 powołanej ustawy zarządzam, co następuje:

CZĘŚĆ I.

Postanowienia dotyczące ustawy.

1. Przedmiot opłaty.

(art. 2 i 3 ustawy, poz. 1 i 7 a) spisu załączonego do ustawy).

Sprzedaż podlegająca opłacie.

§ 1. Za sprzedaż w rozumieniu § 2 ustawy uważa się także:

1) pozbycie się przedmiotu w drodze zamiany, 2) odstąpienie przedmiotu w miejsce wypłaty, (np. z tytułu uiszczenia długu, wynagrodzenia za świadczenia usług lub t. p., 3.) odpłatne wykonanie przedmiotu zbytku na zamówienie z materiału, dostarczonego przez przedsiębiorcę, jeśli materiały ten stanowi istotną część składową przedmiotu, a nie małowartościowy tylko dodatek.

Uwolnienie od opłaty. Zaświadczenie.

§ 2. Sprzedaż przedmiotów zbytku: a) przeznaczonych na przerobienie lub rozsprzedzą (art. 3) ustawy), b) będących narzędziami wytwórczymi (poz. 1 spisu zał. do ust.), c) służących do celów naukowych (poz. 1 spisu), d) przeznaczonych do celów szkolnych (poz. 7 spisu), nie podlega opłacie, jeśli nabywcałoży sprzedawcy zaświadczenie na dowód, że, w wypadku pod a), trudni się zawodowo i samoistnie przerabianiem lub rozsprzedzą nabywanych przedmiotów; w wypadku pod b), jest wytwórcą przedmiotów, do których wyrobienia potrzebne jest nabywane narzędzie wytwórcze; w wypadku zaś pod c) i d), że przedmiot ma służyć do kształcenia się, nauczania, lub, że nabywa się go na rzecz zakładu naukowego lub szkolnego.

Zaświadczenie musi być złożone z reguły w oryginale.

Osoby wskazane w art. 3 ust. 1 ustawy mogą składać zaświadczenia także w odpisach, uwierzytelnionych urzędownie lub notarialnie.

W razie niezłożenia powyższego zaświadczenia, sprzedaż wymienionych przedmiotów (ustęp 1) traktuje się jako podlegającą opłacie.

Treść zaświadczenia.

§ 3. Zaświadczenie ma zawierać, oprócz okoliczności wskazanych w § 2 ust. 1., numer kolejny zaświadczenia, miejsce i dzień wystawienia, imię i nazwisko (firmę) i miejsce zamieszkania (siedzibę) nabywcy, dokładne oznaczenie przedmiotu według pozycji spisu załączonego do ustawy, termin ważności, tudzież podpis i pieczęć władzy (zakładu) wydającej zaświadczenie.

Termin ważności zaświadczeń.

§ 4. Termin ważności zaświadczeń należy wyznaczać w wypadkach wskazanych w § 2 pod literą a) na sześć miesięcy, pod literami b) c) i d) najdłużej na dni 14.

Wydawanie zaświadczeń.

§ 5. Do wydawania zaświadczeń powołanymi są: w wypadkach wskazanych w § 2 pod literami a) i b), władza przemysłowa I instancji, w której okręgu mieszka osoba, mająca zamiar nabyć przedmiot; w wypadkach zaś pod literami c) i d) zarząd zakładu naukowego względnie szkolnego, w którym nabywca przedmiotu się kształci, naucza, lub na rzecz którego przedmiot nabywa.

Zapisek wydanych zaświadczeń.

§ 6. Władza przemysłowa, względnie zakład naukowy lub szkolny, prowadzą zapisek wydanych zaświadczeń według wzoru 1 i wpisują do niego kolejno wydane w ciągu roku kalendarzowego zaświadczenia wraz z danymi wskazanymi w § 2.

Zapisek ten należy zamknąć z końcem roku kalendarzowego i przechowywać go do celów kontroli skarbowej przez lat pięć.

2. Obowiązek uiszczenia opłaty. (art. 4 ustawy).

Obowiązek sprzedawcy.

§ 7. Sprzedawca (art. 2 ustawy § 1 rozp.) obowiązany jest do uiszczenia opłaty niezależnie od tego, czy w akcie sprzedaży uczestniczy osoba, czy też przez upoważnioną do tego osobę.

Obowiązek zastępcy prawnego i prowadzącego licytację.

§ 8. Jeśli sprzedawca z powodu małoletności lub jakiegokolwiek innej przyczyny nie zarządza swoim majątkiem, obowiązek uiszczenia opłaty spoczywa na prawnym zastępcy sprzedawcy.

Od sprzedaży dokonanych w drodze licytacji przymusowej obowiązana jest uiścić opłatę osoba, wykonująca akt licytacji (komornik, egzekutor i t. p.)

Odpowiedzialność solidarna.

§ 9. Jeśli obowiązek uiszczenia opłaty ciąży na dwóch lub więcej osobach, to odpowiadają one za nią solidarnie.

3. Podstawa wymiaru opłaty. (art. 6 i 7 ustawy).

Co stanowi podstawę wymiaru.

§ 10. Podstawę wymiaru opłaty stanowi z reguły umówiona cena sprzedaży; w wypadkach zaś wskazanych: w § 1 ustęp 1, cena rynkowa przedmiotu w miejscu i czasie nabycia; w § 1 ustęp 2, kwota, w której miejsce sprzedawca wydaje nabywcy przedmiot; w § 1 ustęp 3, kwota wynagrodzenia za wykonanie przedmiotu.

Ustalenie podstawy wymiaru.

§ 11. Przy sprzedaży przedmiotów wymienionych w poz. 1, 2, 3, 4, 5, 7 a) 10 b) 12 i 14 spisu załączonego do ustawy, przyjmuje się za podstawę do oznaczenia opłaty cenę sprzedaży (§ 10 rozp.) każdego przedmiotu (sztuki) oddzielnie.

Cenę łączną sprzedaży dwóch lub więcej jednocześnie na rzecz tej samej osoby pozbywanych przedmiotów tego samego rodzaju przyjmuje się za podstawę wymiaru opłaty wówczas, gdy przedmioty te według ich przeznaczenia mają łącznie służyć do jednego i tego samego celu, lub gdy według zapatrywania kół przemysłowych względnie handlowych stanowią one pewnego rodzaju całość, lub wreszcie, gdy osoba pozbywająca przeznacza je jako całość na pozbycie.

W tych razach dwa (lub więcej) przedmioty uważa się za jedną sztukę.

Przykłady:

Przy sprzedaży sznura pereł miarodajną jest cena sprzedaży za sznur pereł, a nie za pojedynczą perłę. Przy sprzedaży serwisu porcelanowego z malowidłami miarodajną jest cena za serwis, a nie za poszczególną sztukę serwisu. Przy sprzedaży jednej pary kolczyków miarodajną jest cena za parę, a nie za pojedynczy kolczyk.

Ustalenie podstawy wymiaru przez znawców.

§ 12. Jeśli władza skarbową uzna, że cena, przyjęta przez sprzedawcę za podstawę wymiaru opłaty, nie odpowiada cenie rynkowej przedmiotu w miejscu i czasie pozbycia, może zarządzić ustalenie ceny przez znawców i tę ustaloną cenę wziąć za podstawę do oznaczenia opłaty.

Koszta ustalenia ceny ponosi sprzedawca w tym wypadku, gdy ustalona cena przewyższa o jedną trzecią część cenę pierwotną.

Zaokrąglenie ceny sprzedaży.

§ 13. Celem obliczenia opłaty, przypadającej niezależnie od wysokości ceny sprzedawanego przedmiotu (poz. 7b, 8, 9 i 13 spisu zał. do ust.) zaokrągla się cenę sprzedaży nieprzewyższającą 5 mk. do 5 mk., cenę wyższą niż 5 mk., a nie przewyższającą 50 mk. do najbliższej sumy podzielnej przez pięć.

Zaokrąglać należy cenę sprzedaży każdego przedmiotu oddzielnie.

4. Księga sprzedaży przedmiotów zbytku. (art. 9 ustawy).

Obowiązek sprzedawcy do prowadzenia księgi.

§ 14. Sprzedawca jest obowiązany prowadzić księgę sprzedaży przedmiotów zbytku niezależnie od tego, czy sprzedaż tych przedmiotów wcho-

dzi w zakres jego zajęcia głównego, czy też należy do jego zajęć ubocznych, i bez względu na to, czy jest on wytwórcą, czy też rozsprzedawcą przedmiotów zbytku.

Forma księgi.

§ 15. Księga sprzedaży ma być sporządzona według wzoru 2, musi być oprawiona, zaopatrzona w kolejną numerację stronic i zeszyta sznurkiem. Końce sznurka należy przytwierdzić do okładki za pomocą pieczęci lakowej lub nalepki, wskazującej imię i nazwisko (firmę) sprzedawcy.

Wpisy do księgi mają być dokonane w języku żyjącym, atramentem lub ołówkiem atramentowym.

Wycieranie gumą, skrobanie i t. p. czynności są wzbronione. W razie mylnego wpisu należy wpis ten tak przekreślić, aby słowa lub cyfry napisane mogły być odczytane.

Sposób dokonywania wpisów.

§ 16. Do księgi sprzedaży przedmiotów zbytku należy wpisywać każdy poszczególny wypadek sprzedaży oddzielnie, wypełniając rubryki od 1 do 6. W rubryce 4 należy wpisać najpierw (powyżej) cenę umówioną, a następnie (poniżej w formie ułamka) zaokrągloną (art. 7 ustawy).

W razie przedłożenia przez nabywcę zaświadczenia (art. 3 ustawy, § 2 rozp.) należy rubrykę 6 wypełnić kreskami poziomymi, w rubryce 8 wpisać natomiast numer kolejny i dzień wydania zaświadczenia, oraz nazwę władzy (zarządu zakładu), która je wydała, a złożone zaświadczenie przechowywać jako załącznik księgi przez lat pięć.

Rubryka 8 służy także do uwidocznienia zwrotu opłaty.

Po wypełnieniu strony pierwszej należy wyprowadzić sumę wpisanych opłat i przenieść ją na stronę drugą, sumę opłat wpisanych na stronie 1 i 2, na stronę 3 i t. d. Suma ostateczna ma obejmować wszystkie opłaty wpisane do księgi w ciągu roku kalendarzowego.

Zamknięcie księgi i przechowywanie.

§ 17. Księgę sprzedaży należy zamknąć z końcem roku kalendarzowego (ewentualnie wcześniej, w razie zaprzestania sprzedaży przedmiotów zbytku) i przechowywać ją dla celów kontroli skarbowej przez lat pięć, licząc od dnia zamknięcia.

5. Rachunek z księgi sprzedaży przedmiotów zbytku. (art. 9 ustawy).

Obowiązek sprzedawcy do wydania rachunku.

§ 18. Sprzedawca obowiązany jest wydać rachunek z księgi sprzedaży przedmiotów zbytku bez względu na to, czy nabywca przedmiotu żąda rachunku, czy nie.

Forma rachunku.

§ 19. Rachunek ma być sporządzony według wzoru 3. Numer kolejny i treść rachunku muszą być zgodne z wpisem w księdze sprzedaży. Podpis sprzedawcy może być położony w sposób mechaniczny.

6. Uiszczenie opłaty. (art. 10 ustawy).

Sposób uiszczenia.

§ 20. Opłaty stemplowe od sprzedaży przedmiotów zbytku uiszcza się gotówką naraz za każdy dziesięciodniowy okres czasu (dekadę) każdego miesiąca.

Pierwszy okres liczy się od 1 do 10 (włącznie), drugi od 11 do 20, trzeci od 20 do końca miesiąca.

Wyprowadzenie sumy opłat. Deklaracja.

§ 21. Celem dokonania uiszczenia opłat należy wyprowadzić w rubryce 7 księgi sprzedaży przedmiotów zbytku sumę opłat, wpisanych w rubryce 6 tejże księgi w ubiegłej dekadzie, sporządzić deklarację w dwóch egzemplarzach według wzoru 4, wypełnić ją wyprowadzoną sumą opłat i t. d. i złożyć w kasie skarbowej tej władzy skarbowej, która administruje opłatami stemplowymi od sprzedaży przedmiotów zbytku.

Pokwitowanie. II egzemplarz deklaracji.

§ 22. Kasa skarbową zatrzymuje jeden egzemplarz deklaracji jako dowód przychodowy i wydaje płatnikowi pokwitowanie z uiszczenia sumy opłat.

Drugi egzemplarz deklaracji przesyła kasa skarbową, po zaświadczeniu na nim zgodności z pierwszym egzemplarzem, władzy skarbowej I instancji, administrującej opłatami stemplowymi od sprzedaży przedmiotów zbytku.

Przechowywanie pokwitowań.

§ 23. Pokwitowania na uiszczone sumy opłat należy składać kolejno w osobnej okładce i przechowywać je jako załączniki księgi sprzedaży przez lat pięć, licząc od dnia zapłaty.

Termin uiszczenia.

§ 24. Sumę opłat za ubiegłą dekadę należy uiścić w ciągu następnej dekady. Nieuiszczenie sumy opłat w powyższym terminie pociąga za sobą skutki wskazane w art. 16 ustawy.

7. Zwrot opłaty. (art. 13 ustawy).

Prawo do żądania zwrotu.

§ 25. Prawo do żądania zwrotu uiszczonej opłaty służy nabywcy przedmiotu, i tylko wówczas, gdy: 1) uiścił opłatę niewłaściwie z tego powodu, że sprzedaż nie podlegała wogóle opłacie, ponieważ przedmiot nabyty nie należy do przedmiotów objętych spisem załączonym do ustawy, 2) uiścił opłatę od sprzedaży przedmiotu wprawdzie podlegającej opłacie, jednak w kwocie wyższej niż należało.

Miejsce wniesienia prośby o zwrot.

§ 26. Prośbę o zwrot opłaty należy wnieść do tej władzy skarbowej I instancji, administrującej opłatami stemplowymi, w której okręgu nabywca mieszka.

Do prośby musi być załączony rachunek, wydany nabywcy przez sprzedawcę z księgi sprzedaży przedmiotów zbytku (§ 18).

Załatwienie prośby.

§ 27. Władza skarbową (§ 26 rozp.) załatwia prośbę w porozumieniu z władzą skarbową I instancji, w której okręgu mieszka lub ma siedzibę sprzedawca przedmiotu.

Zawiadomienie o zarządzeniu zwrotu.

§ 28. O zezwoleniu na zwrot opłaty zawiadamia władza skarbową także sprzedawcę, który obowiązany jest uwidocznic przy odpowiedniej pozycji wpisu w rubryce 8 księgi sprzedaży przedmiotów zbytku zarządzonego zwrotu.

Zawiadomienia powyższe ma sprzedawca przechowywać jako załączniki księgi sprzedaży przedmiotów zbytku, przez lat pięć.

Odwołanie.

§ 29. Przeciw odmownemu załatwieniu prośby może nabywca wnieść w ciągu miesiąca od dnia doręczenia orzeczenia odwołanie do władzy skarbowej II instancji na ręce władzy skarbowej, która wydała orzeczenie.

8. Doniesienia sprzedawców.

(art. 14 ustawy).

Miejsce składania doniesień.

§ 30. Doniesienia, wskazane w art. 14 ustawy, jakoteż wszelkie inne doniesienia w przedmiocie opłaty stemplowej od sprzedaży przedmiotów zbytku, należy składać u tej władzy skarbowej I instancji, administrującej opłatami stemplowymi, w której okręgu znajduje się dane przedsiębiorstwo, niezależnie od tego, czy jest to zakład główny, czy filja.

Sprzedawca, posiadający kilka przedsiębiorstw (filji), obowiązany jest składać doniesienia co do każdego przedsiębiorstwa (filji) oddzielnie.

Forma doniesień.

§ 31. Doniesienia o zajmowaniu się sprzedażą przedmiotów zbytku, o rozciągnięciu sprzedaży na nowe rodzaje tych przedmiotów lub o zaprzestaniu sprzedaży przedmiotów zbytku mają być sporządzone według wzoru 5.

W rubryce 3 doniesienia należy wpisać przedmioty zbytku w tym samym porządku kolejnym, w jakim wymieniono je w spisie załączonym do ustawy, i posługiwać się przytym nazwami tam użytymi.

Termin składania doniesień.

§ 32. Pierwsze doniesienia, wskazane w ustępie 1 art. 14 ustawy, należy złożyć do dnia 4 października b. r. włącznie; wszelkie zaś dalsze doniesienia, wskazane w powyższym artykule, w ciągu dni 3 po rozpoczęciu względnie po zaprzestaniu sprzedaży przedmiotów, podlegających opłacie.

9. Orzecznictwo w przedmiocie opłaty i grzywny.

(art. 18 ustawy).

§ 33. Orzecznictwo w przedmiotach wskazanych w powołanym artykule należy do tej władzy skarbowej I instancji, administrującej opłatami

stemplowemi, w której okregu mieszka osoba winna dopuszczenia się przekroczeń określonych w art. 16 i 17 ustawy.

(Władzami skarbowemi I instancji, administrującemi opłatami stemplowemi od sprzedaży przedmiotów zbytku są: na obszarze b. zaboru rosyjskiego urzędy skarbowe podatków i opłat skarbowych (w Warszawie 1-szy, w Łodzi II-gi urząd skarbowy podatków i opłat skarbowych), na obszarze b. zaboru austriackiego, dyrekcję okregów skarbowych (we Lwowie i Krakowie urzędy wymiaru należytości). Władzami skarbowemi II instancji są: na obszarze b. zaboru rosyjskiego, izby skarbowe, na obszarze b. zaboru austriackiego dyrekcje skarbu we Lwowie i Cieszyźnie).

CZĘŚĆ II.

Postanowienia dotyczące załącznika do artykułu I ustawy.

Pozycja I spisu przedmiotów podlegających opłacie.

§ 34. Przedmioty wymienione w powyższej pozycji podlegają opłacie bez względu na to, czy służą do ozdoby (biżuterja), czy do innych celów (naczynia) kuchenne, zastawa stołowa, tkaniny złote lub srebrne i t. p.).

Przy przedmiotach, wyrobionych w części ze złota, platyny lub srebra, przy przedmiotach połączanych, platynowanych, posrebrzanych obojętnem jest, z czego je głównie sporządzono, jaką ilość wymienionych metali przy tem użyto, następnie jaką wartość przedstawiają te metale w stosunku do wartości całego przedmiotu, wreszcie w jaki sposób części wyrobione ze szlachetnych metali, połączono z innemi częściami przedmiotu, względnie w jaki sposób metale te na przedmiot nałożono (za pomocą pozłótki, przez amalgamowanie lub w drodze galwanicznej).

Nie podlegają jednak opłacie przedmioty wyrobione w całości z materiału niepodlegającego opłacie, jeśli część przestrzeni pozłożona, platynowana lub posrebrzona nie zajmuje więcej jak 5% całej powierzchni przedmiotu. (Zegarek nikłowy z posrebrzanem uszkiem).

Za imitację nie uważa się przedmiotów, w których skład nie wchodzi powyższe szlachetne metale.

Poz. 2 spisu.

§ 35. Do kamieni szlachetnych, podlegających opłacie, należą: diament, korund (szafir, rubin i inne odmiany), chryzoberyl (aleksandryt, chryzoberylowe kocie oczko), spinell, topaz, beryl (szmaragd, akwamaryn), cyrkon (chjacynt), opal, granat, turmalyn, chryzolit (perydot, oliwin) dychroit, djopsyt, djoptas, wezuwian, turkus.

Do kamieni półszlachetnych należą: kwarczec (ametyst, kryształ górski, topaz dymny, żółty krzem, kwarczec różany, kocie oczko), jaspis, chalcedon (krwawnik, plazma, chryzopraz, agat), szpat polny (adular, selenit, kamień amazoński, labratoryt) lasulit, nefryt, spodumen (i jego odmiany), hematyt, lipidolit (motylak), opsydjan, lawa, malachit, aragonit, numeait, gagat, bursztyn i pianka morska.

Wymienione kamienie należy uważać za szlachetne względnie za półszlachetne nawet wtenczas, gdy zapatrywanie interesowanych kół przemysłowych względnie handlowych jest w tym kierunku odmienne.

Narówni z kamieniami szlachetnemi należy traktować kamienie syntetyczne, t. j. sporządzone przez sztuczne powtórzenie ich naturalnego procesu tworzenia się (szafiry, rubiny i t. p.).

Do kamieni niepodlegających opłacie należą: wężowiec, alabaster, marmur i t. p. chyba, że do ich oprawy użyto złota, platyny lub srebra albo też metali połączanych, posrebrzanych lub platynowanych.

Imitacje przedmiotów wymienionych w poz. 2 spisu podlegają opłacie bez względu na to, z jakiej je masy sporządzono.

Poz. 3 spisu.

§ 36. Dzieła rzeźbione, malowane lub rysowane, jakoteż kopje i reprodukcje tychże podlegają opłacie niezależnie od techniki wykonania i ich wartości artystycznej.

Za dzieła rzeźbione należy uważać nie tylko rzeźby pełne jak np. posągi, statuy, biusty, figury, wazy i t. p., lecz także rzeźby półwypukłe (reliefy) wklęsło-wypukłe, płaskorzeźby (plakiety) medale, medaljony, giemy (kamienie rzniete) i t. p., o ile służą do ozdoby, przyczem jest rzeczą obojętną z jakiego materiału je wyrobiono; mogą to być zatem wyroby z metalu, kamienia, drzewa, porcelany, fajansu, szkła, gliny, i t. p.

Za dzieła malowane należy uważać nie tylko obrazy olejne, akwarele, pastele, obrazy mozaikowe i malowane na szkłe, lecz także, rysunki wykonane piórem, kredą, węglem, a nadto miedzioryty, drzeworyty i litografię. Nie należą tu jednak malowane fotografie.

Poz. 4 spisu.

§ 37. Wyroby z porcelany i biskwitu (porcelany raz tylko wypalonej i bez glazury), jeśli służą do ozdoby mieszkań, podlegają opłacie nawet wtenczas, gdy nie mają ozdób.

Inne przedmioty porcelanowe podlegają opłacie bez względu na to, czy służą do praktycznego użytku, czy do ozdoby, jeśli mają jakiegokolwiek malowidła, złocenia lub ozdoby z miedzi i miedzianych stopów.

Kwiaty sztuczne, służące do ozdoby, podlegają opłacie tylko wtenczas, jeśli sporządzono je z porcelany lub z fajansu.

Poz. 5 spisu.

§ 38. Za ozdoby wyrobów ze szkła należy uważać figury geometryczne, wzory, obrazki i t. p. niezależnie od tego, w jaki je sposób na szkłe wyrobiono, tudzież bez względu na to, czy szkło jest zwykłe, polerowane, szlifowane, mleczne, matowane, i czy zostało przytem zabarwione, czy nie.

Poz. 6 spisu.

§ 39. Do przedmiotów służących do gier, a podlegających opłacie należą: bilardy, szachy, ruletki, domino, krokiety, kręgle i t. p.

Poz. 7 spisu.

§ 40. Instrumenty muzyczne podlegają opłacie bez względu na to, czy do wydobywania z nich tonów potrzebną jest siła fizyczna, czy mechaniczna.

Należą tu: fortepiany, pianina, fisharmonje, organy, harmonijki, skrzypce, arfy, gitary, mandoliny, dalej pianole, fonole i t. p., następnie fonografy, gramofony, szkatułki z aparatami samogrającymi, zegary grające, pozytywki i t. p.

Walce reprodukcyjne należy traktować narówni z płytami reprodukcyjnymi.

Poz. 8 spisu.

§ 41. Artykuły toaletowe, wymienione w powyższej pozycji, podlegają opłacie bez względu na to, czy sprzedaje się je w opakowanych i zamkniętych pudełkach, flaszках, słoikach, torebkach i t. p. czy nie.

Poz. 9 spisu.

§ 42. Za futra należy uważać wszelkie części ubrania (płaszcz, ubrania wierzchnie i spodnie, buty, mufki, boa, rękawiczki i t. p.), które mają wierzch, podszewkę lub kołnierz ze skór futrzanych, podlegających opłacie.

Do skór takich należą: bobry morskie, lisy czarne i niebieskie, szenszyle, sobole, foki prawdziwe, wyskubane i niewyskubane, gronostaje, kuny, elki amerykańskie, nurki, bobry amerykańskie, cywety, skunksy, oposy (także amerykańskie), szopy, tchórze, wiewiórki, rysie, niedźwiadki, niedźwiedzie, wilki, wydry, tygrysy, piżmowce, ogony popielic i lisów, guanako, lamy, lisy, rosomaki, ralaby, koty, karakuły, popielice, kalanki, surki, murmle.

Narówni z wymienionymi w ustępie 1 przedmiotami należy traktować okrycia na nogi, worki skórzan, skóry przed łóżka i t. p., jeśli sporządzono je ze skór wymienionych w ustępie 2.

Zwykle skóry baranie, owcze, jagnięce, królicze, zajęcze i kozie nie podlegają opłacie wtenczas, jeśli nie uległy przeróbce, nadającej im wygląd skórek wymienionych w ustępie 2, względnie jeśli futra z nich sporządzone przeznaczone są do praktycznego użytku i nie mogą uchodzić według zaopatrywania kół fachowych za futra zbytłowne.

Oblamowanie futrzane przy sukniach, nakryciach na głowę, bucikach, rękawiczkach i t. d. uważa się za ozdobę, która nie powoduje podciągnięcia przedmiotu pod opłatę.

Poz. 10 spisu.

§ 43. Towar wymieniony pod literą b) podlega opłacie nawet wtenczas, jeśli wyrobiony jest tylko w części z koronek lub haftu, chyba że przedmioty te stanowią nieznaczną tylko ozdobę.

Należą tu zatem: koronkowe lub haftowane suknie damskie i dziecięce, bielizna wszelkiego rodzaju, kapelusze, chusteczki, kołnierze, parasolki, nakrycia na stoły, serwetki, firanki i t. p.

Za nieznaczną ozdobę uważa się oblamowanie haftem lub koronką, jeśli długość użytego haftu, względnie koronki, nie przewyższa 1 metra, a wartość użytego materiału 50 mk.

Poz. 11 spisu.

§ 44. Należą tu także sukna i t. p. materje (z wyjątkiem wyrobionych z masy gumowej lub papierowej) przeznaczone do obicia lub wyłożenia podłóg.

Poz. 12 spisu.

§ 45. Kufry, torby podróżne i walizki podlegają opłacie także wtenczas, jeśli sporządzono je w części ze skóry, chyba że skóry użyto jedynie do oblamowania, zabezpieczenia rogów lub do sporządzenia rączki do trzymania.

Poz. 13 spisu.

§ 46. Do środków wymienionych pod literą a) należą także samoloty oraz rowery, o ile te ostatnie poruszane są siłą motorową.

Poz. 14 spisu.

§ 47. Za antyki, podlegające opłacie, należy uważać te przedmioty, które wskutek wyrobienia ich w czasie dawniejszym mają oprócz wartości materiału i wartości użytkowej jeszcze ponadto specjalną wartość dla zbieraczy, przez co odróżniają się wybitnie od przedmiotów zwanych pospolicie starzyzną tandetną.

Uzupełnienia i naprawy, dokonane w czasach nowszych, nie zmieniają charakteru przedmiotu jako antyku.

Obojętnem jest, czy przedmioty te służą do praktycznego użytku, czy do ozdoby, i w jakim je ktoś nabywa celu.

Należą tu zatem: meble, sprzęty domowe, gospodarcze (wozy, kolaski, sanki) i narzędzia rolnicze lub rzemieślnicze, sprzęty kościelne, wszelkie wyroby z porcelany, fajansu, majoliki, terrakoty, kamionki, gliny, szkła, żelaza, mosiądzu, miedzi, brązu, ernalji, kości słoniowej; wyroby ze skóry, laku, drzewa; wyroby tekstylne (koronki, hafty, taśmy do oblamowania), kostjумы, materje na stroje, chustki, szale, szaty liturgiczne, dywany, gobeliny, obicia ścian i t. p., dalej monety, medale, medaljony, miedzioryty, plakiety, marki pocztowe, pieczęcie, herby, dyplomy, rękopisy osób historycznych, pamiątki po sławnych osobach historycznych, broń, stroje narodowe, albumy, instrumenty muzyczne, fajki, cygarnice, zegarki, zegary, szkatułki z drzewa lub metalu, przedmioty etnograficzne i t. d.

CZĘŚĆ III.

Postanowienia przejściowe.

§ 48. Sprzedaż przedmiotów zbytku, wydanych nabywcy przed dniem 21 września 1920 r., lecz jeszcze nie zapłaconych, należy wpisać do księgi sprzedaży przedmiotów zbytku.

§ 49. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie jednocześnie z ustawą, t. j. dnia 21 września 1920 r.

Warszawa, dnia 13 września 1920 r.

Minister Skarbu:

w z. *Rybarski*

Wzór 1.

(do § 6 rozporz.).

(Strona pierwsza).

N a z w a władzy przemysłowej
(zakładu naukowego lub szkolnego).

ZAPISEK ZAŚWIADCZEŃ

wydanych osobom, nabywającym przedmioty zbytku wolne od opłaty
stemplowej.

(Ustawa z dn. 16/7 1920 r. Dz. U. № 79, poz. 528).

Rok

(Strona druga).

1	2	3	4	5	6	7	8
№ kolejny	Data wydania zaświadczenia	Imię i nazwisko (firma) osoby mającej nabyć przedmiot	Adres osoby wska- zanej w rubryce 3	Oznaczenie przedmiotu zbytku we- dług po- zycji spisu zał. do ustawy	Uzas- dnienie wy- dania za- świadcze- nia	Termin ważności	U w a g a

Wzór 2.

(do § 15 rozporz.).

(Strona pierwsza).

KSIĘGA SPRZEDAŻY PRZEDMIOTÓW ZBYTKU.

(Imię i nazwisko (firma) sprzedawcy).

Za rok

(Strona druga i następne).

1	2	3	4	5	6	7	8
№ kolejny	Data sprzedaży	Oznaczenie przedmiotu	Ilość sztuk metrów	Cena sprzedaży	10% opłata	Suma opłat za dekadę	U w a g a
				Mk. fen.	Mk. fen.		

Wzór 3.
(do § 19 rozporz.).

Grzbiet
rachunku
№
z księgi
sprzedaży
przedmiotów
zbytku.

(Pozostaje w prze-
chowaniu sprze-
dawcy).

(Imię i nazwisko (firma) sprzedawcy). Adres.

RACHUNEK №

z księgi sprzedaży przedmiotów zbytku.

Przedmiot:

Ilość sztuk (metrów):

Cena umówiona:

„ zaokrąglona:

10⁰/₀ opłata:

(Miejsce i dzień wystawienia).

(Podpis)

Wzór 4.
(do § 21 rozporz.).

D E K L A R A C J A.

Niniejszem składam tytułem opłat stemplowych od sprzedaży przed-
miotów zbytku, dokonanych w okresie czasu od
do sumę Mk. fen. słowami
Mk. fen.

(Miejsce i data wystawienia)

(Pieczęć:)

(Podpis:)

Wzór 5.
(do § 31 rozporz.).

D O N I E S I E N I E

w przedmiocie opłaty od sprzedaży przedmiotów zbytku.

1	2	3			4
Imię i nazwisko (firma) sprzedawcy	Mieszkanie (siedziba) sprzedawcy	Rodzaj przedmiotów zbytku			U w a g a
		Które się sprzedaje	Które się rozpocznie sprze- dawać	Których się zaprze- stało sprze- dawać	